

slaaet i Straffeloven. Der gives i Straffelovens § 301 den Regel, at den, der er Aarsag i en Legemsbeskadigelse, kan tilpligtes at yde en passende ved Retten fastsat Godtgørelse for de Lidelser, som ere paaførte, saavel som for den „Ulempe, Lyde og Vansir“, der maatte flyde af den tilføjede Skade. Vi have ment, at dette maatte overføres her efter den Grundsætning, Lovforslaget hjemler, idet det nemlig er givet, at den forsømmelige Person i Driftsbestyrelsen eller Driftsbetjeningen vilde kunne dømmes i Overensstemmelse med Straffelovens Regel, og naar saa den Grundsætning skal gennemføres, at Driften hæfter for det Ansvar, som den forsømmelige paadrager sig, saa maa Konsekvensen heraf være, at den heller ikke kunde skyde dette Ansvar fra sig, men det er holdt i nøjeste Overensstemmelse og ikke udstrakt videre, end Loven hjemler. Der er kun en enkelt redaktionel Forandring, idet Ordet „passende“ er sat ind, hvor der stod „af Retten bestemt“, fordi der jo her er Tale om et Skøn, ikke blot af Retten, men ogsaa i første Linie af Jærnbanebestyrelsen; men i øvrigt have vi altsaa holdt os nøje til Straffelovens Ord, idet vi ikke i Grundsætningen havde Hjemmel til at udstrække det videre, og derpaa er det ogsaa grundet, at der her er Tale om, at der vil kunne tillægges den tilskadekomne en Godtgørelse — det er nemlig Straffelovens Ord paa dette Punkt — men det er vor Mening, at det paa ingen Maade er hjemlet af Domstolene og heller ikke anvendt af Domstolene som en vilkaarlig Afgørelse af, om der skal gives en saadan Godtgørelse, men Udtrykket er valgt, fordi der ved Godtgørelse af denne Skade, der ikke kan vurderes umiddelbart, men kun skønsvis, maatte findes et Udtryk, som hjemler Domstolene eller de forskellige Myndigheder Beføjelse til at skønne, og efter Omstændighederne ogsaa skønne, om nogen Godtgørelse af denne Art efter Lidelsens Karakter overhovedet burde gives. Det kan jo tænkes, at Lidelsen er en saadan, at de forskellige Myndigheder ville sige: Her er den passende Godtgørelse Nul.

Med Hensyn til det næste Punkt, som særlig er gjort til Genstand for Afgørelse i Lovforslaget, nemlig det Spørgsmaal, hvad der skal gøres, naar Døden paaføres ved den Ulykke, som er indtruffen, have vi ogsaa foreslaaet nogle Forandringer, hvoraf den første er redaktionel. Den anden, som nævnes i Ændringsforslag Nr. 7, indeholder derimod en Realitet. Vi have

ogsaa her ment at burde holde os nøje til Straffelovens Bestemmelse om det tilsvarende Forhold i § 302, og vi have ment, at Straffelovens Ord ikke udelukkede Ansvar i visse Tilfælde, hvor Forslaget, saaledes som det er foreslaaet i § 3, vilde komme til at udelukke Ansvar. Straffelovens Bestemmelse udelukkes ikke eller udelukker vistnok ikke, at der inden for de Rammer, der ere fastsatte — nemlig Godtgørelse til Ægtefæller og Børn for Tab af Forsørger — ogsaa maa kunne gives en Erstatning i de Tilfælde, hvor den legale Forsørgelsespligt er ophørt, men faktisk fortsat ud over den Tidsgrænse, ved hvilken den legale Pligt standser. Det er dette, vi ikke have villet udelukke ved Bestemmelsen, og det i Kraft af den samme Betragtning, der ligger til Grund for det tidligere omtalte Forslag med Hensyn til Erstatning for Lidelse, Lyde og Vansir, nemlig at den skyldige Person i Driftsbestyrelsen eller Driftsbetjeningen vilde kunne dømmes til at give Erstatning ifølge Straffeloven i samme Omfang, og at Grundsætningen saa kræver, at Driften maa hæfte derfor i samme Udstrækning; men derimod har Flertallet altsaa ikke kunnet tiltræde det Underændringsforslag, der under 8 er stillet af to af Udvalgets Medlemmer, og som jo gaar ud paa til de Personer, hvem Straffeloven alene hjemler, at der kan ydes denne Erstatning for Tab af Forsørger, nemlig Ægtefæller og Børn, at tilføje Forældre, og Flertallet miskender naturligvis ikke den smukke Tanke, der ligger til Grund for Forslaget, men vi ere udelukkede fra at kunne tiltræde det ved den Betragtning, at den skyldige i Driftsbestyrelsen eller Driftsbetjeningen ikke vil kunne dømmes dertil; thi der er ingen legal Pligt, som er anerkendt som Grundlag for den Erstatningspligt, som Straffelovens § 302 hjemler, og naar det ikke er Tilfældet, kan man ikke lade det humane Hensyn gaa ud over Driften. Driften skal hæfte for alt det, som den skyldige kunde dømmes til, men ikke videre.

Vi have dernæst stillet et Ændringsforslag, der omhandler disse Kravs Fremsettelse og Afgørelse, som ere ordnede ved Lovforslagets § 6. Det meste i dette Forslag er ogsaa af formel Natur, kun paa et Punkt er der en Realitet, idet Lovforslaget hjemler en tre Maaneders Frist til at fremsætte Erstatningskrav, men en seks Maaneders Frist for Banedriften til at opnaa Overenskomst, inden Sagen kan indbringes for Domstolene. Vi have ment, at Fristen